

Одушевлення

влади

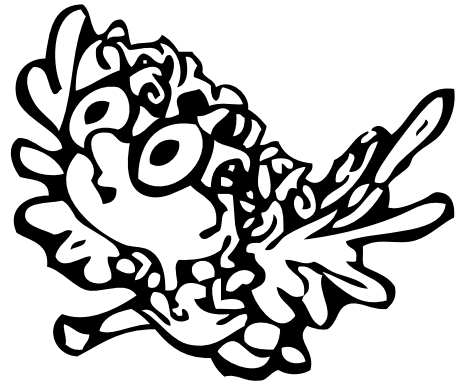
Людина понад усе, сказано в Священному писанні (розділ Одкровення, текст Символ віри, 7). Людина є душа в центрі всесвіту. Сказано також: одушевляй суще, бо така воля Бога, бо істина пробуджується в душах (Священне писання, розділ Оповідання, текст Гармонія, 7). Зараз, у переддень виборів народних депутатів України, ми завзято міркуємо над тим, якою має бути влада, і робимо свій вибір. Але влада теж має бути одушевлена.

Що є священний суверенітет особистості, дарований Богом кожній людині, як не влада над собою? Віра, мрії та моральні принципи, розум людини – це законодавча влада. Добра воля, що втілюється у добрих вчинках людини – це виконавча влада. Оціночні судження людини – це судова влада. Ці три гілки влади міцно вкорінені у кожній людській душі завдяки верховенству права, найвищого права – природного права.

Коли деякі матеріалісти висловлюють сумнів у здатності людини самостійно давати собі раду, вони забувають, що Бог благословив людей бути вірними собі та створив три вищі інстанції для перевірки правильності самостійних рішень людини: перша інстанція – суд совісті, яка є голосом Бога, що нагадує кожній людині про добро та допомагає уберектись від зла; апеляційний суд наслідків дій; касаційний суд перспектив розвитку.

Матеріалісти кажуть, що не можна жити в суспільстві і бути вільними від суспільства. Споглядаючи силу масовості, котра (як і все матеріальне) однаково може бути інструментом поневолення чи інструментом звільнення, вони відволікаються від істинної суті кожної людської спільноти – душевності. Їм навіть не спадає на думку сказати собі: “Суспільство – це я; бути вільним від себе не можна за визначенням”. Адже воля – це вірність собі. Суспільство – договір вільних людей про солідарне життя та співпрацю, і цей договір є спільною власністю людей як рівноправних учасників цього договору. Суспільство – власність кожної душі, суспільство належить людям. Найпростішою демонстрацією цієї простої істини є той беззаперечний факт, що суверенна особистість є первинною формою повноцінної спільноти.

Володіння державою зобов'язує віруючих до акту самоконтролю, участі у виборах. Але вибір на користь конфлікту є самогубством – неважливо, чи це “революція знизу” або “революція згори”. Ми звертаємося до всіх 22-х партій, що беруть участь у виборах, з пропозицією засвідчити повагу до суверенітету особистості виборців; зосередитись на творенні домовленостей, а не агресивних гасел. Ми оберемо лише соціальний контракт, вигідний усім.



ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень “Ідеаліст” (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 7

10.09.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.
Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович
ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 100 прим. Підписний індекс 68183.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

Рух «Чесно» - це зло



Релігійний
біюлетень
№ 7
10.09.2012

Українська Душевна спільнота, здійснивши релігійний обряд визначення добра і зла, визнала злом громадянський рух «Чесно»; визнала злом критерії доброчесності народних депутатів України та кандидатів у народні депутати України громадянського руху «Чесно»; визнала злом оцінку доброчесності народних депутатів України та кандидатів у народні депутати України громадянським рухом «Чесно».

Відповідно до визначення Хранителя віри, оприлюдненого на сайті Храму Божественного Одкровення www.temple.org.ua, народні депутати України та кандидати у народні депутати України, які звинувачені у недоброчесності нині або звинувачуватимуться у недоброчесності в майбутньому рухом «Чесно» – є вільними від усіх звинувачень у недоброчесності, висунутих громадянським рухом «Чесно». За Божою волею благословенні усі громадяни вірити в себе і бути мудрими, благословенні політики та громадські діячі творити добро конкретними добрими справами та реальними пропозиціями, вигідними для всіх зацікавлених осіб, досягати домовленостей та взаєморозуміння з усіма людьми, утверджувати і розвивати право як соціальний контракт, долати зло зневаги до опонентів та інакомислячих і зло надуманих обвинувачень, що ґрунтуються на одних припущеннях.

Процес визначення добра і зла тривав один місяць. У ході процесу було розіслано поштою 477 листів народним депутатам України та учасникам руху «Чесно» із пропозиціями надати свої доводи по суті процесу. Свої доводи надали лише народний депутат І. Г. Кириленко та ініціатор руху «Чесно» О. Рибачук. Доводи І. Г. Кириленка про неправильність даних руху «Чесно» щодо частоти відвідувань ним пленарних засідань парламенту були перевірені та документально підтвердилися. Доводи О. Рибачука були визнані виявом гріхів обману та зневаги.

Громадянський рух «Чесно», який оголосив недоброчесними 447 народних депутатів України, визнано злом, оскільки діяльність руху «Чесно» не переслідує мети творення добра, супроводжується обманом і спрямована на посилення зневаги виборців до народних депутатів та кандидатів у народні депутати України. Встановлено факти фальсифікації результатів опитування громадської думки (критерії громадського інтересу до новин видаються за критерії доброчесності політиків), виявлено, що політики визнаються винними у правопорушеннях і тому недоброчесними на підставі неперевірених пліток та неточних даних про дисциплінарні погіршення, які не можуть бути показником особистої доброчесності людини чи якості роботи політика як захисника інтересів виборців.

Коли я не бажаю

Оповідання Юрія Шеляженка



Алея парку. Вологе жовте листя з червоними прожилками на чорному, як нічне небо, асфальті. Шпорох кросівок. Вітер перегукується із хлоп'ячою балаканиною. Їх п'ятеро. Вони нудьгують.

– Вже скоро, – обіцяє один.

От і прийшли. Це схоже на цитадель. Цитадель спокою, відгороджену стіною з вічнозелених кущів. По боках входу стоять на сторожі дві туї. В камінь під ногами міцно вліті металеві літери: «Приватна власність Валентини Світко. Ласкаво просимо, дотримуйтеся порядку».

Всередині – височезний дуб. Навколо дерева – три скамійки під навісами. Затишно.

– І що тут?

– Місце, де можна відпочити.

– Куди ти нас привів?!

– Я тут завжди відпочиваю. Читаю книжки.

Хлопці перезираються. Гніваються.

– Ми хотіли розважитись після школи! Ти сказав, що знаєш місце!

– Він ненормальний.

– Капець.

– Дивіться, білка!

На землі біля дуба білка нахиляє голову праворуч. Люди цікавляться нею, а вона цікавиться людьми. Високі довгі вуха наче подвоюють її зріст. Нема сумнівів: вона підслуховує.

– Так, білки живуть тут на дереві.

– Серед бездомних тварин епідемія сказу. По телевізору казали.

Це звучить жорстко.

– Вона виглядає здоровою.

– Ти не можеш знати.

– Вона не бездомна, вона живе на дереві.

– Годі вже! Ловіть її!

Хлопець заступає дорогу. Один з супутників спльовує, інший стискає кулаки.

– Відійди, придурок! – кричить третій.

Той не відходить. Всі накидаються на нього, хапають за руки, б'ють. Він відбивається, штовхає кривдників руками і ногами. Падає розірвана синя сумка. Вилітають на всі боки й тонуть в осінньому листі підручники, зошити, мобільний телефон: батарейка окремо, корпус окремо.

– Не бийте його! Я нагодую всіх цукерками! – лунає, як свисток на футбольному полі, сильний дівочий голос.

Бійка зупиняється. Підходить незнайома дівчина.

– Як вам не соромно!
– Іди звідси і засунь свої цукерки...
– Тут не можна битися. Вас фільмує прихована камера.

Хлопці презираються та задкують до виходу. Тікають. Дівчина кричить услід:
– Навіщо ти йдеш з ними?
Той, що заступився за білку, зупиняється. Обертається. Отримує ззаду удар ногою. Вибух сміху.

– Залишайся з нею!
– Це його дівчина!
Він не звертає уваги. Кульгаючи, повертається. На губах кров: закусив, щоб не розплакатись.

– Мене звать Наталя.
Наталя руда і синьоока.
– Павло.
Павло бритоголовий. Така гігієнічна мода.
– Куди ж ти пішов, Павле, коли розгубив всі речі?

Хлопець нарешті помічає, що загубив сумку. Кидається збирати підручники та зошити. Вставляє батарейку назад в мобільний телефон. Піднімає уламки кришки.

– Треба його відремонтувати, – коментує дівчина.
– Та вже зламалося!
– Все одно відремонтуємо. Запрошую тебе в гості.

– Десь тут живеш?
– На вулиці Костенко.
– А я у провулку Програмістів.
– Це ті нові багатоповерхівки?
– Так, ми живемо на 16 поверсі.

Вони виходять. Білка видряпалася на дерево і сидить на гілці, проводжаючи пару загадковим поглядом очей-ікринок.

– Тобі тут, мабуть, подобається, Павле.
– Звідки знаєш?
– Я тебе бачила багато разів.
– Здається, я тебе теж бачив. Але був зайнятий книгою.

– Я теж думала про щось своє. Інакше б давно познайомились. Ти сміливий, захищав білку. Хоча білка сама втекла б від твоїх друзів.

– Які то друзі... Однокласники. А ти в нашій школі, 245-й?

– Ні, я вчуся вдома. По дистанційній програмі через інтернет та у тренінгових центрах кілька разів на тиждень. Один з тренінгових центрів у нашому будинку, там живе вчитель хімії. Ми робимо прості досліди.

– А ми на уроках хімії тільки переписуємо з дошки формули... Ти що, одиначка?
– Нас називають одинаками. Це проблема?
– Ні, але ви якісь не такі...
– Ну, ви теж не такі, як ми.
Удвох одночасно посміхаються.
– Я чув, що місце, де росте дуб, також

належить комусь з ваших.

– Так, господині Валентині Світко. Вона ландшафтний дизайнер, живе в нашому будинку.
– Як ти її назвала?
– «Господиня». Вона просить всіх її так називати. Їй подобається.

– Вона справді встановила там камери спостереження?

– Не знаю. Це було б правильно. Але я все вигадала, щоб зупинити бійку.

– У нашому класі дівчата не втручаються в бійки хлопців.

– Мабуть, їм подобається видовище. Вам, колективістам, аби побитися.

– А ви, однаки, плюєте на інших з високого балкона.

Далі крокують мовчки. Павло вже не кульгає.
– Я не вмю битися, – зізнається Павло, – Батько не дає грошей, щоб ходити в спортзал. А в школі уроки фізкультури не кращі за просту зарядку.

– От і добре. Якщо ти не вмєш битися, ти не б'єшся.

– Що?!
– Якщо не вмєш лаятися – не лаєшся. Якщо не вмєш красти – не крадеш. Коротше, треба вмєти щось добре.

– Я чоловік, маю вмєти битися.
– Якщо б ти вмів битися, ти був би не чоловіком, а забіякою.

– Всі нормальні чоловіки вмєють битися! Це спорт!

– У спорті не б'ються, а змагаються. І чоловіки, і жінки. Б'ються забіяки, коли нема розуму домовитись між собою.

Розпочинається запекла суперечка. Нарешті, виклавши один одному купу різних поглядів на життя, діти погоджуються, що кожен має вмєти захистити себе і словом, і ділом. Підходять до будинку Наталі.

Ліфт. Прізвища й імена поряд з кнопками поверхів. Двері квартири з написом «Наталя Висока».

– Твою мати теж звать Наталя?
– Ні, це моя особиста квартира. Я її орендує в корпорації забудовника. Одинакам з семи років належить жити самостійно, якщо ти не знав.

– А де живуть батьки?
– Тато – двома поверхами вище. Мама до кінця року знімає кімнату в Шовковому Хмарочосі у Пекіні, а потім поїде до Йоханнесбургу. Вона виготовляє незвичні харчові добавки за спеціальним проектом, щоб випробувати всі інгредієнти в світі.

– Ви з нею, мабуть, рідко зустрічаєтесь.
– Майже щотижня проводимо відеоконференції.

– Все одно, вона занадто відірвалася від сім'ї.
– Я сама собі сім'я. А договір про моє народження та виховання батьки в основному

виконали. Залишки зобов'язань мати може виконати дистанційно.

– Виконати... що?!

– Вони з батьком домовилися до повноліття позичати мені дві чверті вартості оренди мого помешкання. Решту я плачу сама. Втім, батьки дуже добрі до мене. Я планую до п'ятнадцяти років повернути борг.

Маленька затишна кімната. Незастелене ліжко. Кондиціонер. Замість трьох стінок – полиці з книжками, іграшками і купою інших предметів, призначення багатьох важко зрозуміти. Деякі полиці виглядають акуратно, інші занедбані та захаращені – схоже, ними давно не користувалися. Одна стінка жовтувата з каліграфічними візерунками тексту від стелі до підлоги, підкреслено заголовок: «Декларація суверенітету особистості Наталі Високої». Це екран інтернет-консолі. Павло сканує поглядом незнайоме приміщення.

– Бачиш декларацію? Я її підписала п'ять років тому, коли мені було сім. Там є кілька вдалих поліпшень порівняно зі звичаями. Я пишаюся своєю декларацією.

Наталя бере скотч зі столу, заваленого паперами, і склеює кришку від мобільного телефону. Віддає Павлу.

– Тримай! До речі, у нашій тренінговій асоціації з підприємництва є пацан, який страшує мобільники. Внесок – двадцять гривень на місяць. У разі, якщо телефон розбився без твоєї вини і це підтвердять свідки або відеозапис, він дасть тобі новий дешевий мобільник замість старого. Займається цим з десяти років і поки не прогорів.

– Скільки йому років?!

– Чотирнадцять.

– Він крутий. А мені батьки навіть не дадуть грошей на таку страховку.

– Тоді зароби сам.

– Розкажеш, як?

– Нема проблем!

– Тоді давай дружити.

– На яких умовах?

– Що?! Ти не зрозуміла: давай будемо друзями!

– Це ти не зрозумів. Ми, однаки, не дружимо. Ми укладаємо угоди.

– Точно, я про це чув. Але дружба... Це як сім'я.

– Отож. Сім'я – це угода про зібраність життя людей, коли я декларую свою здатність жити самостійно, допомагаю старим вести господарство або коли домовляюся з кимось народити і поставити на ноги людину на певних умовах. Дружба – те саме. Отже, які умови угоди про дружбу ти пропонуєш?

– Ну, не знаю... Вибач, але... Я можу запропонувати руку і серце?

– Ні, любов'ю не торгують. Тримай свої почуття при собі. Це загальний принцип, але ти

його не знав, тому хай це буде першою умовою угоди. Згоден тримати свої почуття при собі?

– Згоден.

– Добре. В обмін я розповідатиму, як живуть одинаки.

– А ще як ви дружите?

– Я могла б тобі заплатити сто гривень за участь у фільмі за моїм сценарієм, бо цей фільм треба зняти для тренінгу по відеоблогам. Сюжет буде на десять хвилин, але попрацювати над ним доведеться половину дня. Скажу чесно, щоб ти потім не ображався: я розміщу сюжет у платній навчальній мережі і зароблю на ньому разів у три більше, ніж заплачу тобі. Я маю класний сценарій.

– Добре, домовились. Що тобі ще від мене треба?

Наталя посміхається:

– Дивне питання. Нічого не треба.

– А договір про дружбу?!

– Договір потрібен нам обом для самовдосконалення. Ти ж знаєш, одинакам нічого не треба ні від кого.

– Може, вам не треба дихати?!

– Не треба, це відбувається само собою!

Діти сміються.

– Ви, однаки, дивні. Чому вам нічого не треба?

– Я сама думала над цим. Але мої думки дорого коштують.

– Мені не подобається бути самотнім. Я люблю свою сім'ю.

– Можна прекрасно бути самотнім в сім'ї. Ти сам собі сім'я! Ти просто не контролюєш свої почуття. Я тебе навчу насолоджуватись самотністю. Зараз не печерна доба, щоб ліпитися до кого попало просто від невміння належати собі. До речі, не дружи з тими однокласниками, які тебе скривдили.

– Ти не розумієш. Вони сильні. Я хочу ходити з ними.

– Навіщо? Ганятися за білками? Бити когось?

– Ну, не знаю.

– Проаналізуй. Побачиш, вигідніше бути самотнім.

– Мати каже, що я ще малий для філософії. Я люблю маму і слухаю її.

– Ти теж дивний. Слухайся себе. Щастя тобі.

– Бувай.

Дівчина крутить регулятор прозорості. Стіна-екран перетворюється на вікно. На вулиці дощ. Наталя позичає Павлу парасольку. Хлопець іде додому.

Дівчина замислюється. Знімає з полиці книжку відомого поета. Перегортає кілька сторінок, ставить на місце. Заплющує очі, за хвилину розплющує. Бере аркуш паперу. Пише:

Я не бажаю на плечах сидіти.

Сама збудую сходи в висоту.

Я не бажаю жити просто й сито.

Коли я не бажаю, я расту!